Володимир Маяковський
Бруклінський міст

Перекладач: Микола Бажан

Гукни, Кулідж,
радісний клич!
Для доброго
слово і я знайшов.
Червоній
з похвали,
мов стяга нашого матерійка,
хоч вн
й роз'юнайтед стейтс
оф
Америка.
Як до церкви
іде
божевільний прочанин,
ввіходить до скиту,
на прощу
і піст,-
так я
крізь вечірні
сіренькі тумани
ступаю,
смиренний, на Бруклінський міст.
Як пре
переможець
у місто у зламане
на дулах гармати —
жирафам на зріст —
так жить в апетиті,
так славою п'яний

видряпуюсь,
гордий,
на Бруклінський міст.
Як око закохане
в мадонну музею
встромляє
безглуздий художник-артист.-
так я,
весь осяяний
з неба зорею,
дивлюсь
на Нью-Йорк
крізь Бруклінський міст.
Нью-Йорк
аж до смерку
задушливий дуже,
його ПОПід хмари
підніс
чоловік он,
а зараз самі лиш
будинячі душі
встають
у прозорім світінні вікон.
Тут
ледве дзижчить
елевейтерів дзиск.
І, тільки
прислухавшись
в дзенькіт
навколо,
збагнеш,-
з деренчанням повзуть
поїзди,
неначе
хтось посуд збирає зі столу.

Коли ж видається,
немовби це тільки
крамар
везе з фабрики
цукор куплений,-
то щогли,
заввишки не більше за шпильку,
пливуть під мостом
небосяжного Брукліна.
Пишаюсь
з цієї
сталевої милі,
живцем в ній
мрії мої повстали —
боротьба за конструкції
замість стилів,
розрахунок
заліза
й болтів
досконалий.
Якщо
надійде
кінець світу —
планету
сплюндрує
комети хвіст,
і тільки буде
один
стриміти
над пилом загибелі зведений міст,-
то,
як з кісточок,
що подібні до голок,
у тіло
вбирається

ящур в музеї,-
так і
з цього моста
століть геолог
дізнався б
про вигляд
доби моєї.
Він скаже:
— Ця ось
лапа крицева
сполучала
моря і прерії,
тяглась до Америки
лапою цею
Європа,
зірвавші
індійські пера її.
Нагадує
машину
ребро це сплетене —
на моста подивіться,-
які має руки він,
що, ставиш
стальною погою
в Мангеттені,
за губу
притягає
до себе Бруклін!
З проводів
електричного прядива
дізнаюсь,-
доба
після пари.-
Тут
люди

вже
горлали по радіо,
тут
люди
вже
літали на аеро.
Для одних
тут
життя, було —
радощі ситні,
для інших —
було воно
зойком,
бідою.
Звідсіля
безробітні
в Гудзон
кидались
вниз головою.
Моя картина
далі
котиться сковзько
по струнах — по линвах,
до зір принада.
Я бачу —
тут
стояв Маяковський,
стояв
і вірші складав по складах.
Дивлюсь,
мов ескімос на електрику міст,
вп'явшись поглядом в сяйво і ніч.
Бруклінський міст —
так...
Це справді річ!

1925